

RÄKNA MED BRÅK

Räkna med bråk

ANNA BRÅKENHIELM

OM FLOPPAR, SUCCÉER
OCH SMÅLÄNSKT DRIV

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Till Isak och Tilda

Bildark: Fotograf anges vid respektive bild. Förlaget har ansträngt sig för att hitta bildernas upphovsrättshavare. Skulle vi ha missat någon ber vi berörd fotograf kontakta förlaget för ett tillrättläggande. Där inget anges är bilden privat.

www.albertbonniersforlag.se

© Anna Bråkenhielm 2017
Omslag Eva Wilsson
Tryck ScandBook AB, Falun 2017
ISBN 978-91-0-015552-0

*Talang är långt tålamod. Talang är att inte ge sig,
att stå ut, att hålla på.*

BODIL MALMSTEN

INNEHÅLL

FÖRORD	9
PROLOG	13
ENSAM PÅ EN GRUSVÄG	17
HÄLSA DIN DUKTIGA MAMMA	19
TRE JOBB OCH INKVOTERAD	33
ROBERT ASCHBERG STÄLLER EN FRÅGA	46
EXPEDITION ROBINSON	59
FULL FART I DOKUSÅPAFABRIKEN	77
HEJ DÅ, KÄRA STRIX	94
EN HOLLÄNSK TV-MOGUL	103
DJUNGELKATASTROF	114
MOTVIND ÄNDA IN I MÅL	123
UPPBROTT	133
”BRÅKIS”	138
OBEKVÄM CHEF	146
EN AV GRABBARNA	155
FUCK-OFF-PENGAR	170
EXPEDITION ROBINSON PÅ FYRA BEN	181
UTRÖSTAD	189
MAMMA-DOTTER-RESAN	199
EFTERORD	211
MINA TIPS TILL TJEJER (OCH KILLAR)	
MED PASSION FÖR BUSINESS	215
TACK	222

FÖRORD

Speak in extremes, it'll save you time.

DAVID BOWIE

DET ÄR SANT att inte alla är så lyckligt lottade att de kan unna sig lyxen att få jobba med något de brinner passionerat för. Men jag tror att de flesta i alla fall någon gång har fått uppleva glädjen i att ha verkligen flyt, att glömma tid och rum och att gå till arbetsplatsen med lätta steg på morgonen. Att gå till jobbet ska vara lika roligt som att gå till en fest. Den dagen lusten är borta då tar jag mig därifrån. Så har jag alltid resonerat och gjort.

Jag tänker mig att du som vill läsa den här boken också gillar att lägga krut på ditt arbete. Jag skriver för dig som har idéer att förverkliga, egna vägar att gå. Som vill följa din passion, kanske äga och driva egna företag.

För mig är det omöjligt att avgränsa jobbet från resten av livet. Att liksom bli en annan person när man kommer hem. Mitt liv och mitt arbete är inte två skilda saker, utan flyter in i varann, och jag är den samma när jag jobbar som när jag är ledig.

Jag vet också av egen erfarenhet hur tungt det kan bli på jobbet när det inte fungerar där hemma, och tvärtom. Därför kommer den här boken innehålla både privata och yrkesmässiga upplevelser.

Jag har försökt att se tillbaka på de ögonblick som varit

avgörande i min karriär, och lyfta fram omständigheterna som möjliggjorde dem. Vad jag själv gjorde för att hamna där. Vilka personer och tillfälligheter som hade inverkan och hur jag agerade när chanserna ”dök upp”.

Ofta har jag rusat fram i rasande tempo utan att reflektera så värst mycket. Därför blir det stundtals svårt för mig att sammanfatta och strukturera olika händelser. Hur mycket jag än anstränger mig blir det inte så där tydligt och korrekt redovisande som jag skulle önska. Men det är min upplevelse och mina erfarenheter.

Om jag ska gissa vad som har varit min enskilt största framgångsfaktor så tror jag att jag alltid har haft näsa för vad som kan komma att bli något. Detta gäller både unga medarbetare, tv-idéer och lovande dressyrhästar. Jag dras som en magnet till det som känns nytt, spännande och oprövat. När jag väl får korn på något jag gillar gör jag allt för att få förverkliga det jag tror på. Självklart har jag gått på minor i min jakt på äventyr. Några fullträffar har jag ändå fått in och jag har haft väldigt kul. Exakt detsamma gäller i mitt privatliv.

Jag älskar att sätta igång saker. Att sälja, köpa och förhandla. Jag har haft många spännande år i tv-branschen. Några av mina gamla tv-program finns fortfarande kvar. En del var spektakulära och provocerande när de kom; Expedition Robinson, Farmen, Villa Medusa och Baren. Men ingen höjer längre ett ögonbryn åt den här typen av tv. Jag ligger också bakom att det mer harmlösa matlagningsprogrammet Halv åtta hos mig kom till Sverige och många av de hundratals olika, mer eller mindre lyckade, program jag jobbat med – direkt eller indirekt – är sedan länge glömda.

Som chef har jag många gånger känt mig ensam, men också upplevt en stor gemenskap med kollegor och en brinnande kärlek till jobbet. På senare år har jag insett att jag faktiskt

inte tycker om att vara chef. Kanske har jag egentligen aldrig gjort det. Jag är för otålig och snabb. Jag vill hellre sätta igång saker och se resultat än leda processer och vara med i genomförandet.

Jag har erfarenhet av såväl misslyckanden som framgång, som företagare, kvinna och mamma. Jag skriver om sorg, ilska och skilsmässokris och hur det påverkar prestationen. Men också om hur det kan kännas när man når sina mål. När man får uppmärksamhet, beröm och tjänar pengar som man kan ha roligt för och känna sig fri med. Fast själva pengarna har aldrig varit en drivkraft i det jag gjort, jag har varit helt luststyrd. Ibland har detta lett till att jag tjänat mycket pengar och ibland har jag förlorat en massa.

Med en stor dos passion och en del frustration har jag ägnat de senaste två decennierna åt att driva företag. Både andras och egna. Jag har arbetat inom media, mest tv. Sommaren 2014 lämnade jag tv-karriären för att driva hästgård.

Jag är och förblir en lantis och stallet är nu som i barndomen en viktig plats för mig. Även om jag på senare tid återupptagit tv-karriären.

Till mina lägsta noteringar hör att jag ett par gånger fått kasta in handduken efter att ha misslyckats som entreprenör. I mina bästa stunder var jag vd för ett tv-produktionsbolag som omsatte över en halv miljard kronor med tusen personer i fem länder på lönelistan. Jag har också fått vara med om att bygga ett företag från grunden och att sedan sälja det för mer pengar än jag vågat drömma om.

Jag har två barn, Isak och Tilda, som föddes under mina mest intensiva yrkesår. Jag har varit gift två gånger och skilt mig. Det har gjort ont som bara den att inte längre vara en mamma

och fru i en traditionell familj och det har påverkat min karriär och mina livsval de senaste åren.

Det här med manligt och kvinnligt är något jag ofta funderar över. Jag har en androgyn förmåga där jag går lika bra ihop med män som med kvinnor och förstår och identifierar mig med ”båda parter”. Men jag upptäckte efter ett tag som vd att det inte ser likadant ut för kvinnor och män när man ska avancera. Jag har fått prova på hur det är att vara ansedd som ”alltför stark” och ”obekvämt” kvinna i mansdominerade sammanhang. Under flera års tid har jag funderat kring och engagerat mig i olikheterna och orättvisorna mellan könen och jag vet inte om jag blivit så mycket klokare. Jag tycker bara att det ska vara självklart att alla behandlas lika. Att tillgänglig kompetens och erfarenhet tas till vara. En och annan gång har jag gett ”gubbarna” en match.

Jag vet att jag har varit bra på att nå mina mål, men har sällan varit strategisk när jag har satt dem. Många av mina viktigaste beslut har varit grundade på känsla och intuition. Ibland har det blivit enorm succé – ibland fullkomliga fiaskon. Har jag en särskild begåvning? Nej, men en massa driv. Jag har velat väldigt mycket och stundtals kämpat hårt.

Det här är inte en handbok i hur man lyckas i tv-branschen. Det är bara min berättelse om hur jag gjort och tänkt. Men jag hoppas och tror att många som velat lite extra mycket i sina jobb kommer att känna igen sig.

Anna Bråkenhielm i maj 2017

PROLOG

DET ÄR MIN FÖDELSEDAG. Jag fyller femtio. Hela min familj är samlad på verandan utanför mitt hus på Österlen i Skåne. Idag har jag bara stängt av känslorna inför vad det här egentligen innebär. Metodiskt tänker jag ta mig igenom firandet tillsammans med de närmaste.

Jag har funderat länge på att ha en jättestor fest med alla vänner men fortsätter att skjuta det framför mig. Frågor som vilka "alla vänner" egentligen är har dykt upp. Och vill jag verkligen fira något som egentligen bara gör mig nedstämd eller i bästa fall oberörd? Jag har aldrig riktigt klarat att stå i centrum och bjuda in. Jag är nog i ärlighetens namn mest rädd för att ingen ska komma. Att fira jobbframgångar som höga tittarsiffror, bra budgetresultat, ingångna avtal och vinster på hästtävlingar har jag däremot aldrig haft problem med. Bara det finns en tydlig prestation med i bilden.

För att vara den 10 juli är det ovanligt kallt och blåsigt. Men vi kan i alla fall dricka fördrinken utomhus. Mamma har bråttom, ligger alltid steget före alla andra. Vi hinner knappt hälla upp champagne i glasen innan hon är i full färd med att bära fram ett stort, otympligt paket. Hennes man hjälper till att veckla upp en massa wellpapp och avtäcka min födelsedagspresent. Pappret sitter fortfarande fast här och där när

mamma börjar hålla ett tal som låter väl förberett. På trädäcket står nu en färgglad get i plåt. Den är tillverkad av vietnamesiska oljefat. Mamma har köpt den av en konstnär på Öland. Jag gillar den direkt, mycket. Den kommer passa perfekt på den stenlagda innergården mellan gästhuset och mitt hus.

Runt omkring mig står de nu allihop: Min pappa, vänligt leende och lite i bakgrunden. Bredvid honom hans livskamrat. Alla mina tre bröder är på plats, med respektive. Mellanbroderns ettåring sitter i famnen på sin mamma och min äldsta brors yngsta son har försvunnit iväg med mina barn. De kommer garanterat missa mormors tal. Mormor har inte tid att vänta och tonåringarna tycker att det är jätteskönt att slippa lyssna.

Mamma pratar på. Jag förstår på henne att hon tycker att det finns en stark koppling mellan mig och geten som står på verandagolvet. Talet går i korthet ut på att jag likt geten är en riktig överlevare som tar mig fram i vilken terräng som helst och kan uthärda svårigheter i mycket karga förhållanden. Trots alla motgångar jag mött har jag som en get alltid lyckas resa mig upp och gneta vidare. Mamma darrar till lite på rösten när hon nämner att jag blivit ”övergiven”, hon syftar på min skilsmässa för fem år sedan. Hon säger ingenting om att jag har varit ”framgångsrik och duktig” eller har ett bra och spännande liv. Det vet vi ju båda ändå att alla andra tycker, utom just vi två kanske. Inte heller blir det några ord om att det kan vara roligt att bli femtio. Men mig gör det inget att det är ett lite sorgligt tal. Jag känner mig ändå inte vidare uppsluppen.

En månad senare. Jag har fortfarande inte bjudit ”alla mina vänner” till fest men jag har återigen rest till Spanien, för fjärde gången den här sommaren. Det har blivit en vana de senaste två åren att åka hit så fort jag inte har barnen. Jag har haft ett två år långt förhållande med en man i Sevilla men det har precis tagit slut. Det var ett bra slut och jag sörjer inte det så mycket.

Kvar är en massa härliga spanska vänner.

Nu sitter jag med min MacBook i ett hus i El Palmar, en bit från Cadiz i sydvästra Spanien. Levanten, en ihållande, kraftig ostlig vind, är tillbaka och kommer säkert stanna veckan ut. Grannen i trädgården bredvid spelar en smäktande melodi på gitarr. Soleares, har jag lärt mig att den heter, denna lugnare variant av flamenco i moll. Atlanten framför mig är upprörd. Det känns som om vinden blåser rakt in i mitt huvud och får tankarna att rusa i alla möjliga riktningar. Nu ska jag skriva klart den här boken, den som jag haft i tankarna de senaste två åren.

ENSAM PÅ EN GRUSVÄG

Det som kallas strategi är ofta en eftertionalisering.

NILS KINCH

JAG HADE JUST KLIVIT AV BUSSEN efter en timmes resa på krokiga vägar. Det gick bara en om dagen från Vetlanda till Skirö. Jag var fem år och skulle hälsa på farmor och farfar över helgen. Egentligen fanns det ingen hållplats vid det vägskäl där jag blev avsläppt, men busschauffören var snäll och stannade ändå. Min mamma hade bett honom om detta undantag när hon vinkade av mig vid Vetlanda station. Bussen fortsatte på vägen mot lilla byn Skirö.

Den andra grusvägen, som jag hade framför mig, ledde upp till min farfars gård, Wallby. Första hållpunkten var de två stora vita stenarna som markerade gränsen mellan Wallby och grannens ”nybygget” på ena sidan och prästgårdens ägor på den andra. Jag traskade vidare förbi den oklippta, tufsiga fotbollsplanen där byns numera insomnade fotbollslag förr spelade hemmamatcher. Ett fotbollslag som mest bestått av bandyspelare som behövde sommarmotion.

Efter fotbollsplanen, som markerade att jag kommit halvvägs, bar det uppför en lång backe till nästa hållpunkt, Lidkullen. Där uppe såg man flera kilometer åt alla håll. Nere till vänster, där åkrarna tog slut, låg Skirösjön alltid lika blank och stilla, under min uppväxt fylld av oädla fiskar som mört, braxen, gädda och ål.

Jag stannade för att titta på stenen som min farfar rest på kullen. Jag minns inte om jag då, fem år gammal, kunde läsa de ingraverade namnen på alla som ägt Wallby sedan 1200-talet. Min släkt hade kommit in i bilden först 1731. Nu hade jag bara en lång nedförsbacke genom en allé kvar. Av min pappa, som kan allt om träd, har jag fått veta att början av allén består av lind, sedan alm, ask, lönn och längst ner al. Ingen vet varför allén innehåller så många olika trädslag. Det bara blev så, tror pappa.

Den stora, vita herrgårdsbyggnaden tornade upp sig framför mig. Jag var trött efter resan och den drygt en kilometer långa promenaden. Jag hade fjärilar i magen då jag skulle vara borta några dagar från mamma och pappa och det var lite läskigt att åka själv så långt. Jag minns inte hur helgen blev men jag kommer så väl ihåg promenaden. Samma väg som jag sedan under många års tid, när vi flyttat till Wallby, skulle gå eller cykla på för att komma till skolan och kompisarna i byn. När jag nu tänker tillbaka på detta minne så undrar jag varför ingen kom och mötte mig vid bussen.

Den där grusvägen som ledde upp till gården kommer alltid tillbaka till mig. Jag tror att mina ensamma promenader längs den faktiskt la grunden till min fortsatta livsväg.

Fortfarande, fyrtiofem år senare, känner jag igen tankarna jag hade i mitt huvud när jag gick vägen fram. Jag är samma person idag, samma flicka med samma vilja att förverkliga mina idéer. Med samma känsla av ensamhet, sårbarhet, nyfikenhet och en stark grundtro: Det fixar sig, jag kommer fram, bara jag anstränger mig hårt nog.

HÄLSA DIN DUKTIGA MAMMA

*To be successful, one has to be one of three bees –
the queen bee, the hardest working bee,
or the bee that does not fit in.*

SUZY KASSEM,
Ur Rise Up and Salute the Sun: The Writings of Suzy Kassem

JAG VILLE INTE ÅKA RAGGARBIL och lyssna på dansbandsmusik. Jag ville inte heller gå med i pingstkyrkan. Jag skulle till Stockholm och bli journalist. Från första början visste jag att mitt liv fanns någon annanstans. Inte i Vetlanda.

När jag tittar tillbaka på min barndom fick jag bli självständig ganska tidigt. När jag var i tio-elvaårsåldern kunde jag laga mat, tvätta mina kläder, ta hand om mina hästar och alla andra husdjur jag samlat på mig. Jag bestämde över min tillvaro och levde ett liv ihop med mina kompisar utan så mycket inblandning av vuxna. När jag var femton flyttade jag hemifrån en kort tid för första gången. Det var långt till skolan och ridhuset i Vetlanda så det blev enklare med en övernattningslägenhet i veckorna. Det var väl så det var på sjuttio- och åttiotalet? De vuxna hade sina liv och barnen hängde liksom med parallellt.

Medan min pappa, Peder, skötte skogen och åkrarna kring Wallby var min mamma, Anita, i full färd med att göra karriär. Det var hon som drog in pengar när det var dags att köpa en ny harv eller annat som behövdes på gården. Under hela min uppväxt var det mamma som fattade de stora besluten. Hon var den som var hemifrån mest, hon arbetade hårt och målinriktat, först som läkare och sedan som riksdagsledamot.

För mig handlade de första åren i livet om att ständigt längta efter att mamma skulle komma hem. Men jag förstod inte hur

ovanligt det var med en mamma som jobbade sent på kvällarna, ibland bodde borta i veckorna och kom hem på helgerna. Jag minns alla våra barnflickor, och jag tyckte om dem allihop. De kom och bodde var och en hos oss i ett halvår eller ett år. Pappa var hemma. Han jobbade i skogen och med jordbruket. Mina mor- och farföräldrar var också alla närvarande i mitt liv. Farmor och farfar bodde kvar på gården även efter att pappa tagit över och mormor kom och tog hand om oss senare, när farmor och farfar gått bort och mamma var i Stockholm och jobbade i riksdagen.

Jag fick börja skolan ett år i förväg. Versionen jag har fått berättad för mig är att jag skulle blivit ensam i min klass om jag väntat ett år. Det stämmer i och för sig, men jag tror i själva verket att den tidiga skolstarten berodde på att mamma tyckte att det var lagom att börja när man fyllde fem. Varför vänta när det var lika bra att komma igång? Själv hade hon alltid varit yngst och bäst i klassen under alla sina skolår. Jag var alltså bra mycket yngre än de andra sex eleverna i min klass, som för övrigt var den största klassen i Skirö skola på flera decennier.

Det fanns tre tjejer i någorlunda samma ålder som jag i hela byn: Yvonne som gick i min klass, Anna som gick i min brors klass och Yvannes ett år äldre syster Lisette. Jag var helt klart lite udda. De flesta av barnen i trakten kom från lantbrukarhem och några av mina skolkamrater hade aldrig satt sin fot utanför kommungränsen.

Jag har från första början sällan fått känna hur det är att smälta in, att vara självklar i en grupp. Jag har heller aldrig lyckats ”passera obemärkt förbi”. Det verkar vara något med min person, kanske den energi jag sänder ut, som gör att jag inte kan gömma mig. Att jag syns överallt får jag leva med. Jag är med mina en och åttiofyra lite längre och lite ”mer”. När jag gick på högstadiet i Vetlanda ville jag helst av allt heta Karlsson och vara liten och knubbig. Jag ville inte ha adligt efternamn, bo på en herrgård, ha en mamma som var gyneko-

log och ibland höll sexualundervisning i skolan. Det var rena rama skräcken. Jag ville inte vara lång och så spinkig att jag fick ha ridbyxorna under jeansen i skolan för att inte se ut som ett staket. Det var inte inne att ha tandställning och hyfsade betyg och jag kände mig alltid ganska ful och självkänslan var låg. När jag tittar på gamla bilder från den tiden ser jag med viss förvåning att jag inte såg så eländig ut som jag kände mig. Jag fick dock ofta gliringar för mitt utseende och jag minns tydligt hur jag en gång tjuvlyssnade på mamma som sa: ”Anna kommer aldrig att bli vacker som sina fastrar, men hon får väl bli bra på andra saker.” De orden etsade sig naturligtvis fast och kanske blev det min stora lycka att jag inte tyckte att jag var vacker utan såg till att ”bli bra på annat”. Först de senaste tio åren har det sjunkit in att jag trots allt har haft tur med generna; jag är lång, fysiskt stark och ser ju helt okej ut för min ålder. Men oj, vad jag under mina tonår önskade mig ett annat utseende.

Jag hade trots dålig självkänsla, när det gällde mitt yttre och min förmåga att smälta in, tack och lov tidigt mitt eget lilla kompisgäng. Vi var fyra tjejer och två killar som alltid hängde ihop från högstadiet och uppåt. Några av mina vänner var två år äldre och några ett år yngre. Vi fortsatte hålla ihop under universitetstiden och hamnade alla så småningom i Stockholm. Vår tillvaro kretsade kring musik, konserter och fester på helgerna. Det var aldrig något problem att få tag på alkohol och fanns det ingen som körde oss så liftade vi dit vi ville. Vi tyckte nog att vi var lite coolare än alla andra, att vi hade bättre koll på musik, var lite mer ”världsvana”. Vi kunde vara ganska tuffa, både mot varandra och andra. Det hände att vi provocerade tjejer på folkparkernas damtoaletter eller på bussen hem från något ställe. Vi var spydiga, kallade dem för ragggarbrudar och fick sedan lägga benen på ryggen för att inte få stryk.

Även om jag hade väldigt mycket roligt längtade jag ofta

bort från Vetlanda. Jag hittade också så småningom kompisar som kom från andra platser. En av mina barndomsbästisar bodde utanför Göteborg och min första pojkvän var syntpoppare från en annan småländsk metropol, Mönsterås. (Ja, han fick också springa för att komma undan raggarna när han var på besök i Vetlanda.) Ofta var det lite bråkigt runt omkring mig redan i unga år. Jag ville både och hela tiden: vara som alla andra, men ändå bestämma och gå mina egna vägar. Jag fick nog skylla mig själv om jag inte smälte in. Jag var blyg, osäker och hade samtidigt en kaxig, tävlingsinriktad framtoning.

När jag var tretton och min bror Per elva kom mamma in i riksdagen och började veckopendla till Stockholm. När jag var femton bestämde sig mina föräldrar för att skiljas. Jag var liksom förberedd och tog det med sammanbiten kyla utåt, en metod jag använt många gånger senare i livet för att undvika smärta och sorg. Per bodde kvar i Skirö med pappa, medan jag flyttade med mamma till en lägenhet i Vetlanda. Under gymnasietiden bodde jag ensam i veckorna eller med mormor som kom från Växjö för att vara med mig. Mamma kom hem på helgerna.

Pappa gifte om sig och gården förvandlades till ett konferenshotell. Min pappas fru var lite för ung för att förstå hur man hanterade två ganska arga och ledsna tonåringar. Då var det jobbigt men numera är de arga känslorna borta. Jag står mina två halvbröder, resultatet av pappas andra äktenskap, nära.

Femton år senare tvingades pappa av olika omständigheter sälja gården. Jag och mina bröder pratar ibland om hur det skulle vara om vi skulle lyckas köpa tillbaka Wallby en dag. Men på senare tid har jag tänkt att jag nog egentligen inte hör hemma i Småland och att jag faktiskt ska sluta dra på mig fler tunga, stora projekt och ännu mer ansvar.

Numera är hästgården på Österlen mitt lantliga hem. Jag trivs med de öppna landskapen istället för skogen och vill helst inte befinna mig längre än en timme från en internationell flygplats.

Min mamma har berättat för mig att hon, när jag var barn, försökte hitta en bra fritidsaktivitet för mig. Hon försökte med gymnastik och balett, så fel för mig som saknar koordinationsförmåga och avskyr att stå på scen och visa upp mig fysiskt.

Jag hittade senare själv min sport, ridsporten. Kärleken till hästar och djur ledde mig rätt. Och så har det nästan varit med allt i mitt liv: jag har behövt få välja själv. Tack och lov är jag sedan barnsben utrustad med en drivkraft som, trots den dåliga självkänslan i botten, har fått mig att jaga efter det jag verkligen vill ha, att själv utforma en plan och välja en strategi för att få det jag verkligen önskar mig.

Jag har förstås många gånger tänkt: Varför kan inte saker bara ramla över mig? Varför kommer ingen och bara ger mig ett roligt jobb eller ett tjuvigt styrelseuppdrag? Jag har fått kämpa på för att uppnå det jag vill. Men på senare år har det gått upp för mig vilken fantastisk gåva detta ändå är, först och främst att veta vad jag vill, sedan ha tron, förmågan och viljan att nå dit. I och med denna vetskap är jag också hård mot mig själv när det inte går vägen. Jag känner ofta att det är mitt eget fel, att jag inte gjort mitt yttersta. Det gäller både företag som inte når de resultat jag vill och kraschade äktenskap. I mörka stunder händer det att jag sitter och gör långa listor i mitt huvud över alla misslyckanden.

Jag fick tidigt vänja mig vid att röra mig i olika miljöer och sammanhang. Från lantbrukarmiljön i Skirö, till akademiker-släktingarna i Stockholm. Från stallet i Stockholms söderförorter, till första fasta jobbet på pr-byrån på Stureplan. Från att som ung inte ha känt mig riktigt hemma någonstans, till att i vuxen ålder passa in nästan varsomhelst.

Jag vet ju att det mycket är min mammas sätt att vara som lagt grunden till mina drivkrafter, styrkor och rädslor. Läkare, riksdagsledamot och landshövding – det är givet att min mamma är ganska rationell, handlingskraftig och jordnära. Varje gång jag träffar någon som jobbat med eller mött Anita Bråkenhielm i något professionellt sammanhang får jag alltid höra ”hälsa din duktiga mamma”. Jag undrar om hon egentligen varit i så många andra sammanhang än just ”professionella” i sitt liv?

Mamma växte upp som ”prästens dotter” i de olika småländska församlingar där min morfar Suno Ohlander var kyrkoherde. Min mormor Runa var lärarinna och hade en uppsjö av olika uppdrag. Bland annat var hon kommunalpolitiker.

Mamma har berättat att hon som barn var blyg och ofta kände sig lite utanför. Men hon kompenserade med att vara bäst i klassen. Hon fick hoppa över två årskurser då hon låg så långt före. Hon ville egentligen bli lärare men var nyfiken på hur människan fungerar och tänkte att hon kunde läsa medicin först. Anita, som var yngst av alla läkarstudenterna, kände sig ofta som om hon kom från en annan värld. Hon var betydligt mer trygg hemma i Ljuders kyrka och med folket i byn än i Lund.

När hon var nyutexaminerad läkare träffade hon min pappa. Han läste till skogsinspektör för att vara redo när han, vilket planerats från den dag han föddes, skulle ta över släktgården efter farfar.

Så länge jag kan minnas har alla som mött min pappa för första gången fascinerats av hans enorma händer. Händer som har jobbat i skogen och med jorden.

Min pappa är två meter lång och, ja, hans händer är rejäla. Det första man tänker på när man ser honom är kanske att han ser kraftfull ut, trots att han är åttio år. Nästa sak man lägger märke till är den värme och vänlighet han utstrålar. Han är mer för att lyssna och komma med kommentarer än

att på klassiskt manligt sätt ta plats med långa anekdoter. Han har ofta ett busigt glitter i de bruna ögonen och har lätt för träffsäker, stillsam analys av livets små detaljer.

Pappa har alltid tagit sig tid till att sitta och prata och att ställa upp för andra som behöver honom. När jag var barn och ton-åring skjutsade han runt mig överallt, på ponnytävlingar och till och från kompisar, ofta med Boney M eller countrymusik på högsta volym från kassettbandspelaren i bilen. Den otroligt hetsiga och bestämda tonårstjejens utbrott möttes med lugn.

Mina kompisar kände sig alltid välkomna hos oss när pappa var hemma. Han smälte liksom in och han höll alltid ett vakande öga på vad som pågick. Mamma var alla mer rädda för, även om det var hon som fick rycka in om det verkligen krisade.

Jag kan inte komma ihåg att pappa en enda gång domderat, gett order eller styrt och ställt med andra. Han har alltid låtit varenda människa vara som den är. Vad jag vet har han aldrig bett en enda person ändra på sig. Framåtriktning och kraftfull handling är helt enkelt inte hans grej, den avdelningen har kvinnorna i hans liv fått ta hand om. Och han har aldrig visat missnöje med mig utan jag har alltid dugt bra som jag är i hans ögon. Har jag gjort något bra så har han varit stolt över mig, har jag gjort dumheter har han inte dömt mig för det.

Mamma inledde sin läkarkarriär med slutmålet att bli överläkare och gynekolog och flyttade runt mellan olika sjukhus i Småland. Hon har många gånger sagt att hon hade en medfödd eller inlärd pliktkänsla ”gentemot samhället”. Sedan säger hon något som låter konstigt i mina öron och gör mig lite ställd:

”Är det något jag ångrar i mitt liv så är det att jag inte egoistiskt ägnade mig mer åt familjen och lite mindre åt jobbet. Men jag vet inte hur det skulle ha gått till?”

För mig låter detta så bakvänt, då jag alltid känt mig egoistisk då jag jobbar. För henne var det alltså en stor uppoffring att yrkesarbete och ”tjäna samhället” istället för att vara med